

האם זרקה דבורה
ברלינגר (מימין) את
בעלה האבוד אהרון
(משמאל) מן המיטה
המשותפת - או שנמאס
לה מפני שהוא
אינו עובד?

הברוך של האבוד

אילצה אותו אשתו לעזוב את חדרה השניה המשותף. התובעת לועגת לנתבע. נאמר בכתב-ההגנה, "מעליבה אותו ברבים, רבה איתו, מקניטה אותו ואפילו הגיע הדבר לידי כך שהיא שרטה אותו באופן חמור ביותר, והיכתה אותו בראשו."

לעומתו הצטיידה התובעת בתעודות רפואיות רבות, שבעזרתן ניסתה להוכיח בבית-המשפט כי התובע הוא אשר נוהג באלמות.

"מדי פעם, טענה דבורה ברלינגר, כאר שר מופיע המשיב בדירת-המגורים, הוא מכה את המבקשת, עולב בה ואף מסב לה הבלות גופניות ממשיות."

כמו ברוב תיקי-הגירושין, הוציאו בני-הזוג ברלינגר לאור את סיפור חייהם המשותפים, תוך כניסה לפרטים דקים ואינרטימיים.

סיפורי מריבותיהם הצעקניות והקטטות האלימות נגולו בבית-המשפט. בצירוף תעודות רפואיות באמצעות פרקליטי בני-הזוג, תוך כדי תיאור מדוייק של המלים שאותן אמרו האחד לשני.

אך לא כמו בכל תיקי-הגירושין אחר, יש בפרשה זו שתי נקודות עקרוניות. אחת היא טענתו של הנתבע, שעל התובעת לפרנס את המשפחה, משום שכך נוהג בחוגים החרדיים. הנקודה השניה היא הי

פרקטיים פאל זוכרני
 "היא אשה מורדת!"

רעת האירוסין לקראת הנישואין בתנאים — דהיינו, הסכם-הנישואין לקראת הקידושין — הוסכם במפורש בין הצדדים כי הנישואין ייערכו על בסיס יד-עטה והסכמתה המפורשת של התובעת, שהמישפחה תתנהג ותחיה לפי צורת חיים חרדית ביותר.

"הוסכם במפורש שהזוג יחיה לפי המר קובל בין לומדי הישיבות החרדיות מזה דורות, כשהבעל לומד תורה בישיבה והיא אשה מפרנסת את המשפחה."

פיסקה זו היא קטע מכתב-ההגנה, שאר תו הגיש אהרון ברלינגר לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, אחרי שנתבע על-ידי אשתו, דבורה ברלינגר, לשלם לה מזונות.

בטיעוניה, שהוצגו בבית-המשפט על-ידי פרקליטו, עורכי-הדין חיים פאל, הכריזו אהרון שהתובעת חייבת לפרנס אותו כפי שנהוג בחוגים החרדיים. במשך ארבע שנים היא אכן מילאה את חובתה זו, אולם לפתע שינתה טעמה והגישה את תביעת המזונות.

בני-הזוג ברלינגר נישאו זה לזו ב-30 באפריל '76. חייהם לא עלו יפה מאז. גוללה דבורה את סיפורה בכתב-התביעה: "הנתבע, שרוב שעות היממה אינו נמצא בבית, זונח את משפחתו. הנתבע איננו מפרנס את התובעת והוא מסרב לעבוד למרות שהוא יכול לעבוד..." תביעתה של

"זה לא נכון," הוסיפה דבורה, "שבחוג הזה רק לומדים. יש כאלה ויש כאלה." על דבריו של אהרון, שאשתו היא מורה, רדה, ועליכך שאסור היה לה באיסור מוחלט לפנות לערכאות, טען פרקליטה של דבורה: "אין לעורר נטיות התבדלות של חוגים שונים."

"בית-המשפט," טען ברד, "חייב שלא לתת יד לאי-הכרה מצד חוגים מסויימים במדינת-ישראל, ברשויותיה ובמוסדותיה המוסמכים."

עורכי-הדין ברד הישווה את מצבם של החרדים לזה של שיבטי הבדואים בנגב, הנוהגים לפנות לבתי-המשפט הרגילים ולכבד החלטותיהם, למרות שבמקביל הם מקיימים מערכת בתי-משפט שיבטיים. בדיוק כמו על הבדואים, כך מוטל גם על בני-החוגים החרדיים לקבל את החלטת בית-המשפט המחוזי ולכבדה.

השופט לא הכריע בשאלת סמכותו לדון בתיק, ודחה את הדיון בעניין זה לשיבתו הבאה.

פרטים אינטימיים

ע-ל-גבי עמודים רבים תיארו בני-הזוג את חייהם המשותפים. לטענת אהרון

אהרון גם הוסיף וקבע, כי אסור לרעייתו, שהיא אשה חרדית, לפנות לבית-משפט. אם יש לה טענות נגדה, הסביר, עליה להביאן לפני בית-הדין הרבני.

"לא התחייבתי

לעבודות!"

רישיבה שנערכה ב-17 בנובמבר, לפני השופט יעקוב ינון, טענה דבורה: "אף פעם לא הסכמתי שאני אעבוד עד הפנסיה בלי שום אפשרות לצאת מזה. הסכמתי שאני חצי מישרה והוא חצי מישרה. לא זוכרת שאמרתי שרק אני אעבוד. לא זוכרת שהתחייבתי לעבודות!"

האשה סיפרה, שהיא חזרה בתשובה עוד לפני הנישואין, ושהיא רצתה להינשא לבעל חרדי. אולם בשום שלב ביחסי בני-הזוג לא הוסכם ביניהם כי היא תהיה המפרנסת העיקרית והיחידה. הוסכם, ל-דבריה, שאהרון ילמד חצי יום בישיבה ובהצי השני של היום יעבוד. כשראתה שהוא לא עומד בהסכם ומתבטל, שלחה אותו דבורה ללמוד בישיבה יום שלם.

"הוא סופר סת"ם," אמרה דבורה, "הוא הוכר לי כבעל פרנסה, אחרת לא הייתי מתחנת."

הוא אינו נמצא בבית, זונח את משפחתו ומסרב לעבוד" טענת האישה

דבורה ברלינגר הוגשה באמצעות פרקי לייטה, עורכי-הדין יוסי ברד ממישרדו של עורכי-הדין אמנון זכרונני.

להגנתו טוען אהרון, כי אשתו היא מורה רדה, כי "מזה כשנה אינה מוכנה לקיים עם הנתבע יחסי-אישות" וכי היא ממררת את חייה.

"בחוגים החרדיים," נאמר בכתב-ההגנה, "נהוג ומקובל שחובתו של הבעל ללמוד תורה, וחובתה של האשה לדאוג לפרנסת המשפחה כולה. לצאת לעבודה ולדאוג לצרכי הבית."

היא אינה מוכנה עוד לכרוס את המשפחה, כמקובל בחוגי החרדים" טוען הבעל

שאלה מי הוא הסמכות להכריע לצידו של מי הצדק, האם רק בית-הדין הרבני מוסיף מן הפסוק במריבה בין בני-הזוג חרדיים, או שגם בית-המשפט המחוזי מוסמך לקיבוע את פסק-הדין.

נקודה זו תובהר בישיבה הבאה של בית-המשפט המחוזי עוד לפני שיימשך הדיון בתביעה לתשלום דמי המזונות. שכן, אם אכן יוחלט שרק בית-דין רבני מוסמך לפסוק את הדין במיקרה כזה, הרי שחבל לבית-המשפט המחוזי לבזוז את זמנו בהכרעות שלא יכובדו מאוחר יותר.